

Víctima: Miquel Fiol i Martí
Autoria: Miquel Fiol Garcia

La família de Miquel Fiol i Martí el vol recordar amb aquesta carta escrita el 2009, amb motiu de la commemoració del Dia Internacional de les Víctimes de Desaparicions Forçades

11 d'agost

Estimat padrí,

Som en Miquel, el vostre net, us escric i no sé per què.

Em resulta difícil escriure aquestes paraules sabent que mai arribaran a les vostres mans, però tenc la sensació que sou al meu costat, que m'estau mirant, i que si no ho faig bé rebré una clotellada (que no sigui molt forta).

Aquests dies se celebren els setanta anys de la fi de la Guerra Civil: conferències de gent molt important, recitals de poesia i música, ofrenes de flors a monuments, manifestacions pertot arreu, homenatges i no sé quantes coses més..., però per a mi són setanta anys de no tenir-vos devora.

Acabada l'estúpida guerra, la nostra família va guardar silenci en la vostra absència, silenci de com vàreu desaparèixer, silenci sobre qui ho va fer, silenci d'on éreu i mai es parlava de vós... dic mentides: quan «xerraven» ho feien d'amagat, amb la veu baixa, perquè no els sentissin els que hi eren devora.

Tenien por, molta por: dels veïnats, dels amics, de tots aquells que poguessin tenir la llengua massa llarga i anar als militars i dir-los el seu nom i també desaparèixer. Anys de callar... d'amagar-se... de no cercar... de no demanar.

Padrí, estic fart d'aquest silenci, de vergonya, de ràbia, de no poder dir coses. Vull que la gent senti els meus crits i deixar ben clar a tots els que m'escolten:

Que vàreu ser assassinat... I ho dic ben fort: assassinat, per aquells covards amb fusell a les mans que es creien senyors del món..., pobres titelles d'un banastra amb complex d'inferioritat que no mereix ser anomenat.

Ningú em farà callar de defensar la vostra memòria i la de tots aquells que varen lluitar per les seves idees, per la justícia, per un treball més digne, per tenir una vida tranquil·la i feliç.

Que lluitaré amb la paraula, cridant fort si és necessari, fent callar les veus que diuen que els morts ben enterrats estan i que tot està oblidat.

No senyora! Els morts no sabem on són... Això no està oblidat, i mentre em quedi un alè de vida us recordaré el que va passar i el que vàreu fer.

Setanta anys del final d'una guerra.

Per a mi ara sols em queden fotografies, records, dolor, llàgrimes... i començar a fer memòria de la vostra història..., que és la meva.

Esper veure-us a l'altre costat... fins a aquest moment... descansau en pau.

El vostre net que us enyora,

Miquel Fiol Garcia

Registro Civil de Palma de Mallorca

Juzgado Municipal n.º 2

D. Miquel Fiol Martí falleció en el km 3 de la ctra. de Sóller, el día 11 de agosto de 1936 a consecuencia de «unas heridas que presentaba» según resulta del reconocimiento practicado y su cadáver habrá de recibir sepultura en el cementerio de Palma.

Uno carga todo consigo, sin elegir llevarlo. Simplemente porque forma parte de su vida; y a veces se encuentra, sin proponérselo, dialogando con sus fantasmas, ante una foto, ante recuerdos inesperados. Nostalgia, supongo. A fin de cuentas, somos lo que recordamos. Siempre hay uno que sobrevive para contarlo; y un día, callado o ante otros, recuerdas.

Arturo Pérez Reverte

Palma, abril de 2008

Què volen aquesta gent...?

Quan vaig parlar amb en Marçal de poder dir-vos unes paraules avui en aquest acte, no pensava que em resultaria tan difícil expressar els meus sentiments davant un paper i menys davant vosaltres, no sabia com fer-ho... i vet aquí... va ser el record d'una cançó que em va donar la clau del que ara sentireu.

«Què volen aquesta gent, que truquen de matinada?»

L'hora... poc importa, només tenim present aquell moment quan uns individus se'n varen dur del nostre costat les persones que més estimàvem: pares, fills, germans, amics... a mi... el padrí.

Qualcú el va veure partir, qualcú sap d'ell pel que diuen les veïnades... altres no els hem conegut. Res va ser el mateix.

Nosaltres compartim la desgràcia de no saber on són; compartim els records d'historiadors que ens diuen el que va passar, d'homenatges amb flors i cançons, d'una fotografia, un

anell, una camisa, un mocador tacat de sang... i un bocí de terra, pensant que aquí podria ser que estigués enterrat.

Hem viscut fins avui amb un buit al cor, amb la llengua fermada, la por aferrada a l'esquena i a les cases... una habitació on plorar.

Avui hi ha gent que ens demana:

Què volen aquesta gent...?

Que què vull, em deis?

Vull poder parlar amb la meua llengua dels crims que vàreu fer, dir els noms i llinatges dels assassins que encara defensau...

Vull saber on és el meu padrí i tots els desapareguts a les presons, al costat de carreteres, als forats de pous, a les parets de cementeris...

Vull dir-vos que som molts, molta gent, que ja no tenim por, que cerquem i que continuarem lluitant i cridant ben fort fins a aconseguir que la memòria de la nostra gent sigui honorada en els llibres d'història...

Vull dir-vos que podeu dormir tranquils, que no som com vosaltres, que no prendrem venjança, ja hi haurà allà dalt algú que us jutjarà...

Que us quedi clar: que perdonam... però no oblidam.

Què vols ara?... em pregunto...

Demandar disculpes a la meua família, pares i padrins, per remoure un passat callat i amagat, que us ha fet reviure un antic malson.

Demandar-vos disculpes si la veu s'ha romput per l'emoció i us hagi fet plorar.

Donar gràcies a la gent de la Memòria Històrica de Mallorca, en especial a en Marçal i na Maria Antònia, per ells estic coneixent la meua història.

Gràcies a Maria del Mar Bonet per posar so i paraules als meus... els vostres sentiments.

Adéu als que heu escoltat

La meua veu per amiga

Jo he cantat en nom vostre

La vostra veu és la mia

Alaró, 9 de desembre de 2009